

optræde med en Grusomhed, der er saa raffineret, at den kan maale sig med den, der kan udtænkes af den meest forstolte Forbryder. Naar Forbryderen er syg, pleier Staten ham omhyggeligt, og naar han bliver helbredet, sender den ham en geistlig Mand, der, naar han er sin Opgave voksen, og den lykkes for ham, fremkalder milde Følelser i Forbryderens Sind og bevæger ham til Anger, og naar saa endelig Forbryderen er kommen i en Stemning, som han maaskee ingensinde har været i paa sin lange, skæbnesvangre Bane, hvad gjør saa Staten? Den giver ham et Maaltid Mad og en Klasse Wiin, fører ham saa med en vis Pomp til Skafottet og afhugger hans Hoved. Skulde ikke Alle finde det affyldigt og oprørende, og skulde ikke denne Behandling, skulde ikke det, at Staten kan udfolde en saadan Grusomhed, kunne tjene til at fremkalde blodige Handlinger? Det ærede Medlem, til hvis Tale jeg har tilladt mig at tage særligt Hensyn, yttrede ogsaa, at Statens Organisation skulde tjene til at udvikle Samsundstilstanden saaledes, at den blev en Forberedelse udover Timelighedens Grændser. Jeg skal vistnok indrømme det ærede Medlem, at dette er Statens Opgave, men hvorledes kunde han sætte dette i Forbindelse med Dødsstraffen? Hvorledes kan man siges at forberede En udover Timelighedens Grændse ved at berøve ham Livet? Det kan jeg ikke forstaae, det forekommer mig snarere, at man, ved som Straf at berøve En Livet, ligesom mistvivler om det, der er hinlidses Timeligheden, om en retfærdig Gjengjældelse, siden man troer, at Staten selv kan berøve Individet et Liv, som den ikke har givet ham. Jeg skal slutte med at udtale min Tak til den ærede Justitsminister, fordi han har yttret, at det først var, naar Dødsstraffens Affkaffelse var vedtagen i dette Thing og vedtagen i det andet Thing, at Diebliffet var kommet for ham til at tage sin Afgjørelse. Det var ikke mere, end jeg havde ventet af den ærede Minister, at han i et Spørgsmaal som dette ikke vilde komme med en forhastet Udtalelse. Herved er de ærede Medlemmers Afstemning fuldstændigt fri; jeg ønsker kun for Samsundets Skyld og for vor Skyld, at de ville kaste Loddet i den milde Vægtstaa.

Fermansen: Jeg har kun bedet om Ordet for ganske kort at begrunde min Afstemning med Hensyn til det Punkt, som under denne Behandling har indtaget den første og vigtigste Plads. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) sagde i forrige Møde, at han med Hensyn til Spørgsmaalet om Dødsstraffens Affkaffelse eller Bi-beholdelse havde fundet sig saa aldeles fyldestgjørende overbevist ved det veltalende Foredrag, vi forleden hørte fra det ærede Medlem, som ogsaa nu nys udtalte sig (Falleisen). Dette har ikke været Tilfældet med mig; det forekom mig, at det ærede Medlems Foredrag havde en meget stærk, men ogsaa en meget svag Side. Den var stærk i smukke, velklingende Ord og Talemaader, stærk i Opfordring og Henvendelse til vore Følelser, vor Medlidenshed med Hensyn til de, som han udtrykte sig, ulykkelige Forbrydere, og det kan have sin Ret, men vi maae gjøre os bevidste, at dem, vi fortrinnsviis skylde Medlidenshed, ere de ulykkelige Offere for disse Forbryderes Mordlyst; vi maae gjøre os bevidste, at dem, vi skylde al vor Omhu, al den Sikkerhed, som vi ved Lovene ere istand til at yde, ere de fredelige, gode Borgere, deres Bæsfærd og Liv, og med Hensyn til denne Sikkerhed er det, det forekommer mig, at den ærede Talers Foredrag har været meget svagt. Han henviste os til Fængslerne, men har Erfaringen ikke viist, at netop nogle af de meest oprørende Forbrydelser ere begaaede, enten af Saabanne, der ere undvegne af Fængslerne, eller i selve Fængslet, og, hvis vi tænke os Dødsstraffen affkaffet, hvad skulde saa holde igjen, hvad skulde bevirke, at en fra Straffeanstalten undvegen Fange ikke gav alle sine onde Lidensstaber Tøjlen, da det Gnest, han kunde udsætte sig for, var atter at blive indespærret i det Fængsel, hvorfra han engang var undvegen, og naturligviis ikke vil opgive Haabet om at kunne undvige paanth? Den ærede Taler har dernæst tillige paastaet, at Dødsstraffen ikke virker hæmmende eller forebyggende med Hensyn til Forbrydelser, men hvorfra veed han det, hvorfra har han en Erfaring derom, som er afgjørende nok til dermed at begrunde en Forholdsregel, der er saa vigtig som denne, som man, hvis den viste sig ikke at holde Stik, kunde